ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ

ବନାମ

ଥାକରା ବେସରା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

16 ଏପ୍ରିଲ, 2002

[ଆର୍. ପି. ସେଠୀ ଏବଂ ଡି.ଏମ୍. ଧର୍ମାଧିକାରୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 : ଧାରା 376

ବଳାତ୍କାର – ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନ - ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟତା - ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ - ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ - ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣର ପୁନଃ-ତର୍ଜମା - ଦୋଷମୁକ୍ତ - ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁମାନ ଉପରେ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷମୁକ୍ତି ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଗଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତା ମାନଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 376 ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର କାହାଣୀ ଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଛପରରୁ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ଘରକୁ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବଳାତ୍କାର କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍କାର ହେବା ପରେ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଧାଇଁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା । ଡାକ୍ତରୀ ରିପୋର୍ଟରେ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଗୁପ୍ତାଙ୍ଗରେ କ୍ଷତ ହୋଇଥିବା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପେଟିକୋଟରେ ରକ୍ତ ଏବଂ ବୀର୍ଯ୍ୟର ଦାଗ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସମର୍ଥିତ ହୋଇଥିବାରୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଶ୍ୱସନୀୟ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପେଟିକୋଟ୍ ଉପରେ ବୀର୍ଯ୍ୟ ଦାଗ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ହେତୁ ହୋଇଥାଇପାରେ ବୋଲି ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଏହା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, ଏହା ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିଥିଲେ । ଏହା ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର କଥନକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ (i) ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ଗୁପ୍ତାଙ୍ଗରେ ମିଳିଥିବା କ୍ଷତ ସ୍ୱତଃପ୍ରେରିତ ହୋଇଥାଇପାରେ;

(ii) ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପେଟିକୋଟରେ ମିଳିଥିବା ବୀର୍ଯ୍ୟ ଦାଗ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ହେତୁ ହୋଇଥାଇପାରେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷରେ ତ୍ରୁଟି ରହିଥିଲା କାରଣ ପୀଡିତାଙ୍କ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ଘରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରବେଶ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତା-ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ଦୋଷ ମୁକ୍ତିକୁ ଆପତ୍ତି କରି ରାଜ୍ୟ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.** ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନ କୌଣସି ଅଳଙ୍କରଣ ଏବଂ ଅତିରଞ୍ଜିତ ବିନା ସତ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ । ତାଙ୍କର ତୁରନ୍ତ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ତଥା ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସେ ସମର୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରମାଣକୁ ପୁନର୍ବାର ତର୍ଜମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅତି ତୁଚ୍ଛ କଥିତ ଦୁର୍ବଳତା ଉପରେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ କଥନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତିକୁ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପରିଣତ କରିବା ପାଇଁ ଅଜବ ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହା ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଆଦୌ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇନଥିଲେ ଯେ ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ମହିଳା ଜଣେ ଶସ୍ତା ଚରିତ୍ରର ମହିଳା ନଥିଲେ । ଏପରି କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ ଯେ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପାଖରେ ଏପରି ଏକ ଘୃଣ୍ୟ ଅପରାଧରେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ନିଜେ ଅପମାନିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପବିତ୍ରତା ଉପରେ ଦାଗ ଲାଗିଥିଲା, ଦୁଇ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇବାର କୌଣସି ଆକ୍ରୋଶ କିମ୍ବା କାରଣ ଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଅନୁମାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟ ଅଙ୍ଗରେ ମିଳିଥିବା ଆଘାତ ସ୍ୱତଃପ୍ରେରିତ ହୋଇଥାଇପାରେ । ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଜିକା ତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟ ଅଙ୍ଗରେ ଆଘାତ ଦେବେ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଚିତ୍କାର ପରେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଧାଇଁ ଆସିଥିବା ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ଯାଞ୍ଚ ନକରିବା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ ମାମଲାରେ ଏକ ଗୁରୁତର ଦୁର୍ବଳତା ନୁହେଁ କାରଣ ସେ ଘଟିଥିବା ଅପରାଧର ସାକ୍ଷୀ ନଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି ।

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଗୁରମିତ ସିଂହ, **[1996] 2 ଏସ. ସି. ସି., ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ।**

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 533/1994 ।

ସିଆରଏଲ. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 236/1990 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ତା 12.1.94 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ଜନ କଲ୍ୟାଣ ଦାସ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେ. କେ. ରୋହତଗୀ ଏବଂ ପ୍ରବୀଣ ଜୈନ ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଧର୍ମାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତ, ବାଲେଶ୍ୱର (ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ) ଦୌରା ବିଚାରଣ ସଂଖ୍ୟା 34/1990 ରେ ତା 17.8.1980 ରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇ ଅଭିଯୁକ୍ତ (ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ) ଙ୍କୁ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 376 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ଘଟାଇଥିବା କାରଣରୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିଥିଲେ ।

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 236/1990 ରେ ପ୍ରମାଣର ପୁନଃ-ତର୍ଜମା ଉପରେ ତା 12.1.1994 ରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିଥିଲେ, ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଏହି ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଛି ।

ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷର ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଅଭିଯୋକ୍ତ୍ରୀ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ପ୍ରୋମିଲା ରଣଜିତ ତା 5.11.89 ରିଖ ସକାଳ ପ୍ରାୟ 10.30 ବେଳେ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲାର ବାଲିଆପାଳ ଥାନାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ବଳାତ୍କାର ଘଟଣାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଦେବା ପାଇଁ ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଜେରା ସମୟରେ ସେ ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. ରେ ଦେଇଥିବା ତାଙ୍କ ବିବରଣୀକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରାପତପୁରରେ ଥିବା ତାଙ୍କ ଭଉଣୀଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିବା ବେଳେ, 1989 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 4-5 ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ତିନି ବର୍ଷର ପୁଅ ସହିତ ଏକୁଟିଆ ଶୋଇଥିଲେ, କେହି ଜଣେ ତାଙ୍କ ଘରର ଦ୍ୱାର ବାଡ଼େଇ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ନାମରେ

ଜାଗ୍ରତ କରିଥିଲେ । ଡାକିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତାଙ୍କ ଗାଁର ଅଭିଯୁକ୍ତ ବାୟା ଟୁଡୁ ଥିଲେ ବୋଲି ସେ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିଥିଲେ । ସ୍ୱାମୀ ଘରେ ନ ଥିବାରୁ ସେ ରାତିର ଅବେଳାରେ କବାଟ ଖୋଲିନଥିଲେ । ତା'ପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଥାକରା ବେସରା ଛପରରେ ଏକ ବାଟ ଫିଟାଇ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା ଏବଂ ତା'ପରେ ସହ-ଅଭିଯୁକ୍ତ ବାୟା ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବରେ କୋଠରୀରେ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା । ତା'ପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ କୋଠରୀରେ ଜଳୁଥିବା ଚିମନି ଦୀପକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଏହାପରେ ଉଭୟ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ମୁହଁ ବନ୍ଦ କରି ତାଙ୍କୁ ଧମକ ଦେଇଥିଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଜଣକ ପରେ ଜଣେ ବଳପୂର୍ବକ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥିଲେ । ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ଯୌନ ପିପାସାକୁ ମେଣ୍ଟାଇବା ପରେ, ସେମାନେ ଦ୍ୱାର ଦେଇ ପଳାୟନ କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜିକା ଜଣକ ଚିତ୍କାର କରିବାରୁ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଆନନ୍ଦୀ ବେହେରା ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଧାଇଁ ଆସିଥିଲେ । ପରଦିନ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କୁ ଏକ ଟ୍ରଲିରେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରୁ ସାତ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଥିବା ଥାନାକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ସେ ତା 5.11.1989 ରିଖ ସକାଳ 10 ଘଣ୍ଟା 30 ମିନିଟରେ ଏକ ରିପୋର୍ଟ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ସତ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ସେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ କାଳ୍ପନିକ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଯୁବାବସ୍ଥାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସର୍ବନିମ୍ନ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦଶ ବର୍ଷର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଲାଗୁ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଉପରେ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଦୋଷ ମୁକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ବିରୋଧ କରିଥିବା ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଙ୍କର ରାୟ ସହିତ ନଥିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ପ୍ରମାଣକୁ ପୁନଃ ତର୍ଜମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱହୀନ ଆରୋପିତ ଦୁର୍ବଳତା ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତିର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ଅଜବ ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚକିତ ।

ତଦନ୍ତ ସମୟରେ ପୋଲିସ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ସହ ବଳପୂର୍ବକ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କ ସମୟରେ ସେ ପିନ୍ଧିଥିବା ପେଟିକୋଟ ଏବଂ ସେ ଶୋଇଥିବା କନ୍ଥା ଏବଂ ମସିଣା ମଧ୍ୟ ଜବତ କରିଥିଲା ।

ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମଣିଷର ରକ୍ତ ଏବଂ ବୀର୍ଯ୍ୟର ଦାଗ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଡାକ୍ତର କଳ୍ପନା କର ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 5.11.1989 ଅପରାହ୍ନ 4:30 ରେ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଯୌନାଙ୍ଗ ପଥର ବାମ ପାର୍ଶ୍ୱରେ 1 ସେ. ମି. x 1 ସେ. ମି. ¼ ସେ. ମି. ର କ୍ଷତ ପାଇଥିଲେ । 24 ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ।

ଡାକ୍ତରୀ ଅଧିକାରୀ ବ୍ରଜ ମୋହନ ପାତ୍ର, ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 3ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତା 6.11.1989 ରିଖରେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ଅସହଯୋଗ କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇପାରି ନଥିଲା । ଏଥିରେ ଅପରାଧ ବିଧି ବିଜ୍ଞାନାଗାର, ଭୁବନେଶ୍ୱରର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଅଧିକାରୀ ଅମିୟ ସାମନ୍ତରାୟ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.4ଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ରହିଛି । ତାଙ୍କ ରାସାୟନିକ ପରୀକ୍ଷା ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ (ଏକ୍ସିବିଟ 3) ରାସାୟନିକ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିବା ପେଟିକୋଟ ସମେତ ଜିନିଷରେ ରକ୍ତ ଏବଂ ବୀର୍ଯ୍ୟର ଦାଗ ଥିଲା । ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ଅପରାଧ ବିଧି ବିଜ୍ଞାନାଗାରର ରାସାୟନିକ ରିପୋର୍ଟର ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା । ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥିବା ରାୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟ ସତ୍ୟ କଥନକୁ ଅଯଥା ଅନୁମାନ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ଯୁକ୍ତିରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟ ଅଙ୍ଗରେ ମିଳିଥିବା ଆଘାତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ 4.11.1989 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଆରୋପିତ ଅପରାଧର କେତେ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ପରେ ସେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ଏହାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜେରାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆଘାତ ସ୍ୱତଃପ୍ରେରିତ ହୋଇପାରେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାସାୟନିକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରୀକ୍ଷକ ଏବଂ ସେରୋଲୋଜିଷ୍ଟଙ୍କ ରିପୋର୍ଟକୁ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇନଥିଲେ, ଯାହା ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପେଟିକୋଟରେ ରକ୍ତ ଏବଂ ବୀର୍ଯ୍ୟର ଦାଗ ଦେଖାଇ ଥିଲା । ଏହା ପରିଲକ୍ଷିତ କରାଗଲା ଯେ ବୀର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ହୋଇଥିବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ମାମଲାରେ କିଛି ଦୁର୍ବଳତା ଦେଖିଥିଲେ କାରଣ ପଡ଼ୋଶୀ

ଅନାଦି ବେହେରାଙ୍କୁ, ଯିଏକି ତାଙ୍କ ଚିତ୍କାର ପରେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଘର ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁ ଆସିଥିଲେ, ସାକ୍ଷୀ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଛପର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଘରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରବେଶର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ନକରି ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ (ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-5) ଙ୍କ ତ୍ରୁଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ କାରଣ ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାନ୍ୟବର ବିଚାରପତି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ।

ଏହା ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାନ୍ୟବର ବିଚାରପତି ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଆଦୌ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇନଥିଲେ ଯେ ବଳାତ୍କାରର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ମହିଳା ଜଣେ ଶସ୍ତା ଚରିତ୍ରର ମହିଳା ନୁହଁନ୍ତି । ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 313 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଜେରା ସମୟରେ କିମ୍ବା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଜେରା କିମ୍ବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଆବେଦନରେ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇନଥିଲା ଯେ ଏପରି ଏକ ଘୃଣ୍ୟ ଅପରାଧରେ ଦୁଇ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇବାର କୌଣସି ଆକ୍ରୋଶ କିମ୍ବା କାରଣ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କର ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ନିଜେ ଅପମାନିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଉପରେ ଆଞ୍ଚ ଆସିଥିଲା । ଆମେ *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ* ବନାମ *ଗୁରମିତ ସିଂହ*, [1996] 2 ଏସ. ସି. ସି. 384 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଦୋହରାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ ବଳାତ୍କାର ମାମଲାରେ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ତର୍ଜମା କରିବା ସମୟରେ ଅଦାଲତକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ରହିଛି:

> "ଆମେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଜଣେ ବଳାତ୍କାରୀ କେବଳ ପୀଡିତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟତା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଖଣ୍ଡତାକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଗୁରୁତର ମାନସିକ ତଥା ଶାରୀରିକ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ । ବଳାତ୍କାର କେବଳ ଏକ ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ନୁହେଁ, ଏହା ପ୍ରାୟତଃ ପୀଡିତାଙ୍କ ସମଗ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ବିନାଶ କରିଥାଏ । ଜଣେ ହତ୍ୟାକାରୀ ପୀଡିତାଙ୍କ ଭୌତିକ ଶରୀରକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଥାଏ, ଜଣେ ବଳାତ୍କାରୀ ଅସହାୟ ମହିଳାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଅପମାନିତ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ବଳାତ୍କାର ଅଭିଯୋଗରେ ଜଣେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଭଳି ମାମଲାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାର ସହ ମୁକାବିଲା କରିବା ଉଚିତ । ନ୍ୟାୟାଳୟମାନେ କୌଣସି ମାମଲାର ବ୍ୟାପକ ସମ୍ଭାବ୍ୟତାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ

କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ଏକ ବିଶ୍ୱସନୀୟ ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ବିବୃତିରେ ସାମାନ୍ୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କିମ୍ବା ଗୁରୁତ୍ୱହୀନ ଅସଙ୍ଗତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯାହା ଏକ ସାଙ୍ଘାତିକ ପ୍ରକୃତିର ନୁହେଁ । ଯଦି ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସକୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରେ, ତେବେ ଭୌତିକ ବିବରଣୀରେ ତାଙ୍କ ବିବୃତିର ପ୍ରମାଣ ସମର୍ଥନ ଆଶା ନକରି ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ କଥନ ଉପରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖିବା କଷ୍ଟକର ମନେ କରନ୍ତି, ତେବେ ଜଣେ ସହଅପରାଧୀଙ୍କ ମାମଲାରେ ଆବଶ୍ୟକ ସମର୍ଥନ ଅପେକ୍ଷା ଏହା ସେପରି ପ୍ରମାଣ ଖୋଜିପାରନ୍ତି, ଯାହା ତାଙ୍କ କଥନକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇପାରେ । ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ କଥନକୁ ସମଗ୍ର ମାମଲାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ତର୍ଜମା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ଦାୟିତ୍ୱ ପ୍ରତି ଜାଗ୍ରତ ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଯୌନ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ମାମଲାର ମୁକାବିଲା କରିବା ସମୟରେ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହେବା ଉଚିତ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ମାନ୍ୟବର ବିଚାରପତି ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ତରଫରୁ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା କଥିତ ଦୁର୍ବଳତା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କର ପେଟିକୋଟରେ ବୀର୍ଯ୍ୟର ଦାଗ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ହେତୁ ହୋଇଥାଇପାରେ ବୋଲି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ମାନ୍ୟବର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇନାହାଁନ୍ତି । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଅନୁସାରେ - ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନ ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ପୂର୍ବ ଅପରାହ୍ଣରେ ଘରୁ ବାହାରିଥିଲେ ଏବଂ ଘଟଣା ସମୟରେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ପୋଲିସକୁ ରିପୋର୍ଟ କରିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ସେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ଏଥିରେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କିଛି ନଥିଲା । ଆବେଦନରେ ମାନ୍ୟବର ବିଚାରପତି ସେତେବେଳେ ଏକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଅନୁମାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟ ଅଙ୍ଗରେ ମିଳିଥିବା ଆଘାତଟି ନିଜ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଇପାରେ । ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଜିକା ତାଙ୍କ ଗୋପନୀୟ ଅଙ୍ଗରେ ଆଘାତ ଦେବେ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଚିତ୍କାର ପରେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଧାଇଁ ଆସିଥିବା ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ଯାଞ୍ଚ ନକରିବା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାରେ ତାଙ୍କର ଏକ ଗୁରୁତର ଅସମର୍ଥତା ନୁହେଁ କାରଣ ସେ ଘଟିଥିବା ଅପରାଧର ସାକ୍ଷୀ ନଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜିକାଙ୍କ କଥନ କୌଣସି ଅଳଙ୍କରଣ ଏବଂ

ଅତିରଞ୍ଜିତ ବିନା ସତ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ । ତାଙ୍କର ତୁରନ୍ତ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ତଥା ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସେ ସମର୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 236/1990 ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ତା 12.1.1994 ର ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ରାୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଦୌରା ବିଚାରଣ ସଂଖ୍ୟା 34/1990 ରେ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ତା 17.8.1990 ରିଖର ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତକରଣ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ରାୟକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଛି । ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ଜାମିନ-ବଣ୍ଡ୍ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜେଲ୍ ପଠାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ଗିରଫ କରାଯିବ ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।